

Čakala sta.

Spisal P. St. Polenčan.

Omladansko solnce je bilo že blizu zatona. Jata vran in kavk se je podila po zraku in tuintam sedala na drevje gozda, ki je obdajal Dolnikovo hišo. Petletni Slavko in štiriletna Stanka sta se igrala na vrtu. Oče Dolnik se je bil že zjutraj odpeljal v bližnje mesto po opravkih; mati pa je bila na polju in se je ravnokar vrnila domov ter poklicala Slavka in Stanko z vrta. Dala jima je malico ter razodela, da jima hoče nekaj novega pokazati. Otroka sta bila radovedna in sta prosila mater, naj jima takoj pokaže. Mati je šla v shrambo ter prinesla poln jerbas jajec ter pletarec, v katerem je bilo gnezdo. Naložila je vanj petnajst jajc in jih nesla v perutninski hlev, tam je dala na gnezdo koklo in rekla, da se v treh tednih izvale piščeta. Otroka sta bila jako vesela in sta celo ponoči sanjala o piščetih.

Minilo je teden dni. Mlajši Stanki ni hotelo v glavo, kako je to, da se piščeta niso izvalila; saj se ji je zdelo že tako dolgo. Šla je torej k materi in jo vprašala. Ko ji mama pove, da se to zgodi šele čez dva tedna, je bila pomirjena za nekaj dni. — Tekel je že zadnji teden. Tedaj je pa tudi Slavka premagala radovednost in silil je mater, naj gre pogledat, če so se piščeta že izvalila. Slavko bi šel tudi sam; toda — joj! — kokla je huda, in Slavko se je je bal.

Bilo je nekaj dni pozneje. Po gozdu se je razlegal vednoenaki „kuku“, in nad Dolnikovo hišo je krožil kragulj. Ker je bilo lepo vreme, sta se otroka igrala pred hišo. Iz igre ju zbudi klic matere, ki je bila v kurjem hlevu. Otroka hitro stečeta k nji. Mati jima pokaže prvega piščanca, ki si ga je osvojila Stanka. Slavko je bil pa zadovoljen, da bo drugi njegov.

Čez nekaj dni pa sta pasla Slavko in Stanka piščeta na solnčnem kraju pred hišo in jih varovala pred kraguljem in vranami ter motila kavico s tem, da sta poizkušala posnemati njen glas.

Potočku.

*Spavaj, spavaj, moj potoček,
snivaj, snivaj božji san,
kmalu se boš zopet zbudil
in pohitel v svet prostran.*

*Zopet solnce v šumljajoče
valčke bo sijalo ti,
božjih zvezd bo v mirnih nočkah
se nebroj smehljal ti.*

*Pa boš hitel . . . „Kam, prijatelj?“
„I, od zibke v lepši svet,
kjer najjasneje je solnce,
najkrasnejši dije cvet.““*

*O, da bi se mi ne varal,
da bi našel tisti kraj!
Ali kaj, če se mi zmotiš,
pa ne bo ti moč nazaj?*

Fr. Kolednik.